



**Karácsonyi és újévi gondolatok**  
**mons. Javier Echevarría lelkipásztori leveleiből**

\* \* \*

Ez a füzet részleteket tartalmaz azokból a levelekből, amelyeket mons. Javier Echevarría éveken keresztül havonta írt az Opus Dei híveinek, és amelyek a prelatúra honlapján is megjelentek.

A Prelátus 2016. december 12-én bekövetkezett halálát követően és Karácsony, illetve újév alkalmából összegyűjtöttünk néhány gondolatot és lelki tanácsot, amelyet mons. Javier Echevarría ebben a liturgikus időszakban vetett papírra decemberi és januári leveleiben, a 2006 és 2016 között eltelt évek során.

## DECEMBER

### **AZ ÚR ÁLLANDÓ JELENLÉTE**

2006. december

Tevékenyen részt kell vennünk Isten országának építésében itt a Földön. Ezen nap mint nap fáradoznunk kell, mindennapi életünk eseményeiben, előkészítve az Úr folyamatos eljövételét a lelkekbe. Ne feledkezzünk el arról, hogy Krisztus nem csak az első Karácsonykor jött el, és nem csak az idők végezetén jelenik majd meg. Az Úr szüntelenül jelen akar lenni a lelkünkben, és számít ránk mindannak megszenteléséhez, ami nemes az emberek életében. Ezt a szentségek – különösen a szentgyónás és az Eucharisztia – kegyelmén és a tanítványai, barátai példáján és szavain keresztül teszi meg. [...]

December 17-től kezdve a liturgia középpontjában a Karácsonyra való közvetlen felkészülés áll. Tartsunk tehát Betlehem felé, szorosán Mária és József mellett haladva. Ők megtanítják nekünk, hogyan bánjunk Jézussal gyengéd szeretettel, hogyan kövessük Őt és hogyan szeressünk Bele. E bensőségesebb kapcsolat gyümölcse az a vágy lesz, amelyről Szent Josemaría hetvenöt évvel ezelőtt így beszélt: „azt szeretném, ha a pusztá jelenlétem elég lenne ahhoz, hogy a világot sok kilométeres körzetben elolthatatlan tűzzel lángra lobbantsa. Tudni szeretném, hogy a tied vagyok. Utána jöhet a Kereszt, soha többé nem félek majd a vezekléstől... Szenvedni és szeretni. Szeretni és szenvedni. Csodálatos út! Szenvedni, szeretni és hinni: hit és szeretet. Péter hite. János szeretete. Pál buzgalma.”<sup>1</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Apuntes íntimos, 1931. december 28. Idézve: Andrés Vázquez de Prada: El fundador del Opus Dei, I. kötet, 314. o.

## ISTEN ELJÖN

2007. december

XVI. Benedek szavait segítségül hívva elmélkedjünk egy pillanatig arról, hogy a liturgia által használt igeidő „se nem múlt (Isten eljött), se nem jövő idő (Isten el fog jönni), hanem jelen: »Isten eljön«. Meggyőződhetünk róla, hogy folyamatos jelen időről van szó, tehát egy mindig folyamatban lévő cselekményről: megtörtént, most történik és újra meg fog történni. »Isten eljön« minden pillanatban. Az »eljön« ige itt »teológiai«, sőt egyenesen »isteni« értelemben szerepel, mivel Isten természetéről árul el valamit. Ezért azt hirdetni, hogy »Isten eljön«, annyi, mint egyszerűen magát Istent hirdetni egy lényegi és a természetét jellemző tulajdonságán keresztül: Ő az Isten-aki-eljön. Az adventi idő arra buzdítja a híveket, hogy legyenek tudatában ennek az igazságnak és cselekedjenek annak megfelelően. Az egymást követő napok, hetek, hónapok során üdvös hívásként visszhangzik újra meg újra: Ébredj! Emlékezz, hogy eljön Isten! Nem tegnap, nem holnap, hanem ma, most! Az egy igaz Isten, »Ábrahám, Izsák és Jákob Istene«, nem olyan Isten, aki a mennyben ül és nem törődik se velünk, se a történetünkkel, hanem ő az Isten-aki-eljön. Isten olyan Atya, aki folyamatosan gondol ránk, és – szabadságunkat teljes mértékben tiszteletben tartva – találkozni akar velünk és meglátogatni minket; el akar jönni és köztünk lakni, bennünk maradni. Azért jön, mert meg akar minket szabadítani a gonosztól és a haláltól, mindentől, ami igazi boldogságunk útját állja. Isten eljön, hogy megváltson minket.”<sup>1</sup>

Az adventi idő arra hív, hogy tartsuk nagyon gondolataink előterében azt, hogy „*Dominus prope*”<sup>2</sup>, az Úr közel van. Minden évben nagy hatással van rám a liturgia e felkiáltása, amelyet sokféleképpen értelmezhetünk, szavait a különböző emberek lelki szükségleteire alkalmazva. Idézzük emlékezetünkbe gyakrabban ezt az örömteli valóságot, és tegyük ezt még nagyobb erővel, amikor úgy érezzük, hogy Krisztus követése nehéz és sokat követel, annak biztos tudatában, hogy ellenállásunk megszűnik, ha engedjük, hogy ez a közelség bensőséges kapcsolattá alakuljon át.

„*Dominus prope*”, többek között azért, mert a kegyelem állapotában Ő áll lelkünk középpontjában; oly közel van, oly közel, hogy már nem is lehetne közelebb. Velünk, bennünk akar lakni.

Azért is gondolhatunk a „*Dominus prope*” felkiáltásra, mert nemsokára megemlékezünk arról a fenséges pillanatról, amikor Ő, aki számára minden lehetséges, a Mindenható – anélkül, hogy bármiféle segítségre szorult volna – az idők teljességének elérkeztevel meg akarta mutatni, hogy örömét leli teremtményeiben, mindegyikünkben: „*deliciae meae esse cum filiis hominum*” (Péld 8,31) – gyönyörűség volt nekem az emberek fiai között lenni.

A „*Dominus prope*” felkiáltás segítségünkre van abban is, hogy erőre kapjon apostoli hivatásunk. Nap mint nap törekedjünk jobban arra, hogy – emberi szempontokra való tekintet nélkül – terjesszük magunk körül a meggyőződést, hogy Isten nagyon közel van és kopogtat a lélek ajtaján, miközben így szól: „Nyiss ki nekem, húgom, kedvesem, galambom, szeplőtlenem!” (Én 5,2), és ezt éppúgy mondja mindenkinek, mint az Énekek énekében a menyasszonynak. Meg kell engedni, hogy azonnal belépjen a szívbe, nem hagyva, hogy továbbmenjen – ne történjen meg velünk az, ami az Énekek énekében a menyasszonnal kései válasza miatt: „Ajtót nyitottam kedvesemnek, de ő már elfordult és távozott” (ugyanott, 6).

Most újfent határozzuk el, hogy nagyon jól felkészülünk a Karácsonyra. Advent első

hetében járunk. Milyen gyakran ismételtük már el: „Veni, Domine Iesu” (Jel 22,20) – jöjj el, Uram Jézus? Hányszor elméltünk a Szentírás azon mondatáról, amelyet e napok során legteljesebb értelmében felfedezhetünk: „rorate cæli” (Iz 45,8), hogy nyíljanak meg az egek és a felhők hozzák az Igazat? Hogy nyílják meg a föld – tehetjük hozzá. Az egek már nyitva állnak és folyamatosan megnyílnak, mivel az Úr minden pillanatban mellettünk van; azonban el kell határoznunk, hogy megnyitjuk szívünket és mély barázdákat szántunk földünkbe, hogy ezt az isteni esőt – a minket meggyógyítani, megszentelni és hatékonyá tenni akaró kegyelem esőjét – jól magába szívja.

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd advent első vasárnapjának első napközi imaóráján, 2006. december 2.

<sup>2</sup> IMAÓRÁK LITURGIÁJA: Advent első vasárnapjának második napközi imaórája, rövid olvasmány (Fil 4,5).

## ISTEN SZÜLETÉSÉNEK TERMÉSZETESSÉGE

2008. december

E napok folyamán – az Atyánk tanácsát követve – Szűz Mária és Szent József mellé szegődhetünk Betlehembe vezető útjukon. Személyes imádságunkban és napjaink folyamán legyünk nagyon közel hozzájuk, szívünkben valamilyen szolgálattal kedveskedve nekik, engesztelésül azokért, akik nem tudták – és most sem tudják – befogadni Isten Fiát, amikor e világba jött. Ez nem pusztán képzelgés, hanem egy módja annak, hogy kézzel fogható módon megéljük a Megtestesülés misztériumába vetett hitünket.

Karácsony rendkívüli dolgokat tanít meg nekünk. Használjuk ki a lehetőséget, hogy Jézustól tanulhatjuk meg őket. Amint az Atyánk emlékeztetett rá, szemléljük Krisztus születésének természetességét: „Mint bármely ember, kilenc hónapot töltött anyja méhében, követve a természet rendjét. Nagyon is jól tudta, hogy az emberiség mérhetetlenül rászorul. Ezért sürgető vágyat érzett, hogy a Földre jöjjön minden ember megmentésére, de nem siettette a dolgokat. A megfelelő időben jött világra, mint minden más gyermek.”<sup>1</sup>

Egyszerűségéből is tanulhatunk: „Az Úr díszes külsőségek nélkül érkezik, senki sem ismeri fel. A Földön csak Mária és József vesz részt ebben az isteni kalandban. Majd a pásztorok, akiknek angyalok viszik a hírt, végül pedig a napkeleti bölcsek. Ők voltak tanúi e mindent felülmúló eseménynek, amely egyesíti a Mennyet és a földet, Istent és az embert.”<sup>2</sup>

Eltökélten utánozva a Mestert mi is egyesíthetjük az istenit és az emberit mindennapi életünkben. Ezt meg tudjuk tenni, ha igyekszünk Istent állítani tevékenységünk középpontjába, azért teljesíteni a kötelességeinket, hogy Őt dicsőítsük általuk, és helyrehozni bármit, ami ennek útját állja. A karácsonyt megelőző napokban ne felejtsük el, hogy Mária és József továbbra is szól a lelkekhez, amint tette a betlehemi ajtókon kopogtatva. „Nem állítok valótlanúságot – biztosít Szent Josemaría –, amikor azt mondom, hogy Jézus ma is lakást keres a szívünkben. Kérjük Tőle, hogy bocsássa meg személyes vakságunkat és hálátlanságunkat. És kérjük azt a kegyelmet is, hogy soha többé ne zárjuk be a szívünket előtte.”<sup>3</sup>

Az elkövetkező hetekben a liturgia Jézus hangját visszhangozza, amikor virrasztásra hív: „Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”<sup>4</sup> Erre emlékeztetett a Pápa is minden keresztényt: „Jézus, aki karácsonykor eljött közénk és majd az idők végezetén újra eljön dicsőségben, nem fárad bele, hogy folyamatosan meglátogasson minket mindennapi életünk eseményeiben. Azt kéri, hogy legyünk elég éberek észrevenni jelenlétét, eljövételét és arra hív, hogy virrasztva várjuk [...]. Készüljünk fel, hogy hittel újra átéljük a Megváltó születésének misztériumát, amely az egész teremtett világot örömmel töltötte el.”<sup>5</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 18.

<sup>2</sup> Ugyanott.

<sup>3</sup> Ugyanott, 19.

<sup>4</sup> Mt 24,42.

<sup>5</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd advent első vasárnapján, 2007. december 2.

## ELŐKÉSZÍTENI AZ ÚR ÉRKEZÉSÉT

2009. december

Kétezer évvel ezelőtt Isten csendesen jött el a világba. Csak az angyalok és egy kicsiny, alázatos csoport – a pásztorok – osztoztak Szűz Mária és Szent József örömeiben a Megváltó születése felett. Az Úr állandó eljövetele ma is csendben történik. „Azonban ahol van hit, ahol az igéjét hirdetik és hallgatják, Isten összegyűjti az embereket, és nekik adja magát Testében, saját Testévé alakítva át őket. Ő »eljön«. Így az emberek szíve felébred. Az angyalok új éneke az emberek énekévé válik, az embereké, akik évszázadokon át mindig megújulva énekelnek arról, hogy Isten gyermekként jött el, és szívük mélyéből örülnek ennek.”<sup>1</sup>

Igyekezzünk teljes tartalommal megtölteni e keresztény ünnepi napokat. Hangsúlyozom, hogy törekednünk kell arra, hogy e hetek újra elnyerjék valódi jelentésüket. Mindig van lehetőség például arra, hogy az erre az időszakra jellemző hagyományos lelki szokásokat és áhítatokat terjesszük; gondolok itt az otthon felállított betlehemre, a templomokban

és más helyeken állított betlehemek meglátogatására, akár a családjunk többi tagjával együtt, a karácsonyfa és az ajándékok lelki jelentésének kiemelésére, hiszen azok a Kereszt fájára emlékeztetnek, amely minden jó forrása... [...]

Szemléljük Szűz Mária példáját. Mennyire tekintették fontosnak az emberek ezt a fiatal lányt, szinte még kislányt, Názáret ismeretlen falujában? Isten mégis felfigyelt rá, és azt akarta, hogy ő legyen a megtestesült Ige és a Megváltó Anyja. Elmélkedjünk újra az Erzsébetnél tett látogatásról, amelyet advent negyedik vasárnapján az Evangélium elénk tár. A Magnificat – Mária Istenhez fűződő élő kapcsolatának gyümölcse, amelyet a Szentírás ismerete táplál – az Isten erejébe vetett szilárd bizalom éneke, és ezért telve van szent örömmel.

„Édesanyánk sokat elmélkedett azoknak az ószövetségi szent férfiaknak és asszonyoknak szavain és életük eseményein, akik várták az Üdvözítőt. Csodálta Isten számtalan, csodáját, határt nem ismerő irgalmasságát népével, amely oly sokszor hálátlan volt. Mária el-elgondolkozott az égi szeretet állandóan megújuló gyöngédségén, és szeplőtelen szívét átjárta egy érzés: »Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát (Lk 1,46–48). Ennek a jó Anyának a gyermekei, az első keresztények, tanultak tőle, és nekünk is így kell tennünk.»<sup>2</sup>

Kövessük Mária példáját. Az Úr örökségül adta a világot a keresztényeknek<sup>3</sup>, és biztosak vagyunk benne, hogy szavai a mi közreműködésünkkel valóra válnak, mivel Ő jóságában számítani akart mindannyiunkra. Ezért „derűlátónak kell lennünk, azonban derűlátásunknak az Isten erejébe vetett hitből kell fakadnia – hiszen Isten nem veszít el egy csatát sem –, nem fakadhat emberi önelégültségből, sem hiú, elbizakodott tetszelgésből.”<sup>4</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Karácsonyi szentbeszéd, 2008. december 25.

<sup>2</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 241.

<sup>3</sup> Vö. Zsolt 2,8.

<sup>4</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 123.

## AZ „IGE” KICSINNYÉ LETT

2010. december

Néhány évvel ezelőtt a Szentatya [XVI. Benedek] azt mondta, hogy „az Egyházatyák az Ószövetség görög fordításában használták Izajás próféta néhány szavát, melyeket Pál apostol is idéz, amikor arra szeretne rávilágítani, hogy Isten új útjait már az Ószövetség is világosan hirdette. Ott ez áll: »Beteljesíti és hamarosan végre is hajtja a földön jövendölését az Úr« (Róm 9,28) [...]. A Fiú maga az Ige, a Logos; és az örök Ige kicsivé lett, oly kicsivé, hogy elférjen egy jászolban. Gyermekké lett, hogy az Ige elérhető legyen számunkra.”<sup>1</sup> A Szentatya nemrég megjelent apostoli buzdításában hozzáteszi: „az Igét most nemcsak hallani lehet, nemcsak hangja van, hanem arca is, melyet láthatunk: ő a názáreti Jézus.”<sup>2</sup>

Folytassuk tehát keresztény utunkat nagy bizonyossággal és örömmel. „A Karácsony arra emlékeztet bennünket, hogy az Úr a teremtés kezdete, vége és középpontja: »kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige« (Jn 1,1). Krisztus az, gyermekeim, aki minden teremtményt magához vonz: »minden Őáltala lett és nélküle semmi sem lett, ami lett« (Jn 1,3). És azért, hogy az Ige megtestesült és eljött, hogy köztünk éljen (vö. Jn 1,14), megmutatta nekünk, hogy nem azért élünk, hogy valamilyen átmeneti, mulandó boldogságot keressünk. Azért élünk, hogy az ő nyomában járva elérjük az örök boldogságot. És ezt csak Tőle tanulva tudjuk elérni.”<sup>3</sup> [...]

Hogy jól értsük Isten szavát, hitünk megerősítésén kívül igyekezzünk azzal a lelki beállítottsággal olvasni a Bibliát és elmélkedni róla, amellyel íródott. Ehhez szükséges, hogy amikor nagy odafigyeléssel újraolvassuk az Evangéliumot vagy a többi sugalmazott könyvet, igyekezzünk meghallani a személyesen nekünk szóló üzenetet. A Szentírás – különösen amikor liturgikus szertartás keretében hangzik el – mindig aktuális, Isten dolgainak újdonságát közvetíti annak a konkrét személynek, aki figyelemmel hallgatja és tanítását szeretné megfogadni. Ahogy Szent Josemaría írja, a Szentírás szavai „a Szentlélek fényei, aki emberi hangon szól hozzánk, hogy értelmünk felismerje és szemlélje, hogy akaratunk megszilárduljon és cselekvésünk beteljesüljön. Mert mi egyetlen nép vagyunk, egyetlen hitet vallunk, egy a hitvallásunk; egyetlen, az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységében összegyűjtött nép.”<sup>4</sup> [...]

Továbbra is hallgassunk tehát Szent Josemaría többszöri felhívására és forgassuk gyakran a Bibliát, hogy az táplálékul szolgáljon az imádságunk számára és elmélkedjünk Krisztus életének eseményeiről, beleélve magunkat az evangéliumi történetekbe, „mint egy a jelenlévők közül”. A szentmise liturgikus szövegei – mind az adventi időszak során, mind Karácsonykor – segítenek, hogy jobban ismerjük Isten szavát és hogy egyre bensőségesebb kapcsolat fűzzön minket Krisztushoz, Máriához és Józsefhez. Lépünk be határozottan az életükbe, és teljes szívünkkel szegődjünk mindhármuk mellé.

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Éjféli misén elhangzott szentbeszéd, 2006. december 24.

<sup>2</sup> XVI. BENEDEK: Verbum Domini kezdetű apostoli buzdítás, 2010. szeptember 30., 12.

<sup>3</sup> SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1972. december 25.

<sup>4</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 89; idézet: SZENT CIPRIÁN: De dominica oratione, 23 (PL 4, 553).



## A LELKÜNKBEN LÉVŐ JÁSZOL

2011. december

Hányszor hívtuk már az Urat a szívünkben és szavainkkal: „veni, Domine Iesu” – Jöjj el, Uram Jézus<sup>1</sup>? Ízelgessük e szentírási mondatot, amelyet a liturgia a Krisztus születését megelőző várakozásra vonatkoztat: „harmatozzatok, egek, onnan felülről, és ti, felhők, hullassátok közénk az Igazat! Nyíljék meg a föld és teremje az Üdvözítőt!”<sup>2</sup> Kétezer évvel ezelőtt megnyílt az ég, hogy a Megváltó eljöjjön a világba, és azóta ez mindennap megtörténik, amikor Jézus az Oltáriszentségben való szentségi jelenlétével közeledik hozzánk. Mindannyiunknak szélesre kell tárnunk a szívünket, hogy magunkba szívjuk ezt az isteni harmatot, amely hatékonyá akar tenni minket. Ezért úgy tudunk a legjobban készülni Jézus Krisztus lelki eljövételére most Karácsonykor, hogy a lelkünket és testünket felkészítjük arra, hogy nap mint nap nagyobb odaadással fogadjuk be Őt a szentáldozásban. Hogy használod ki az e napok kínálta alkalmakat? Mennyire vágysz rá, hogy az emberek befogadják az Urat? Kihasználod az utcák fényeit és díszeit, hogy imádkozz azért, hogy a teremtmények úgy válaszoljanak Istennek, ahogy megérdemli?

Az Atyánk arra buzdított minket, hogy használjuk ki ezeket a heteket, hogy „a szívünkkel jászolat készítsünk Istenünknek. Emlékeztek arra, amikor kicsik voltatok? Milyen lelkesen készítettük a betlehemet, a parafából készült hegyekkel, az apró házakkal és a kis figurákkal, akik körülállják a jászolat, ahol Isten meg akart születni!”<sup>3</sup> Majd elidőzött egy gondolatnál, amely minden hívőre vonatkoztatható: „jól tudom, hogy az idő múlásával a leányaim és fiaim napról napra egyre kisebbé válnak, mivel az Opus Dei olyan felnőtt keresztényeknek szól, akik Isten iránti szeretetből képesek gyermekké válni. Ezért nagyobb lelkesedéssel készítjük el a betlehemet a lelkünk mélyén, mint gyermekkorunkban.”<sup>4</sup>

E rendkívüli eseményről elmélkedve a Pápa arra buzdít, hogy gondolkodjunk el azon, hogy „a prófécia beteljesülése, amely a betlehemi éjszakán kezdődik el, a világ szemszögéből nézve mérhetetlenül nagyobb és alázatosabb, mint amire a próféta szava következtetni enged.”<sup>5</sup> Izajás és minden próféta csak halványan sejtette azt, ami Karácsonykor történt. E jövendölés beteljesülése sokkal nagyobb, mérhetetlen erővel bír, mivel az Ige megtestesülése és születése „áthidalta az Isten és az ember közötti végtelen távolságot. Isten nem csupán lehajolt, ahogy a zsoltárokból olvassuk, hanem valóban »lejött«, belépett a világba, egy lett közülünk, hogy mindannyiunkat magához vonzzon.”<sup>6</sup> Ugyanakkor mindez a lehető legmélyebb alázatossággal történt: ez a végtelenül bölcs, mindenható és örök Isten újszülött, védtelen gyermekként ajánlja fel magát nekünk, akinek emberi karokra van szüksége, hogy betakarják és szívekre, amelyek valóban szeretik. Az imádság csendjében, Isten jelenlétében a nap folyamán, és amikor az Oltáriszentségben magunkhoz vesszük, nekünk is követnünk kell azt a példát, amelyet Mária és József a betlehemi éjszakán ad nekünk. Az, hogy otthonainkban betlehemet állítunk, kifejezi „a várakozásunkat, azt, hogy Isten közeledik hozzánk [...], de azt is, hogy hálát adunk Annak, aki a szegénységben és az egyszerűségben osztozni akart emberi sorsunkban”<sup>7</sup>.

\* \* \*

<sup>1</sup> Jel 22,20.

<sup>2</sup> RÓMAI MISEKÖNYV: Advent 4. vasárnapja, kezdőének (Iz 45,8).

<sup>3</sup> SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1973. december 25.

<sup>4</sup> Ugyanott.



<sup>5</sup> XVI. BENEDEK: Karácsonyi szentbeszéd, 2010. december 24.

<sup>6</sup> Ugyanott.

<sup>7</sup> XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2010. december 22.

## A VILÁGOSSÁG GYERMEKEI

2012. december

„A Bölcsesség ugyanis, amely Betlehemben születik, Isten Bölcsessége [...], vagyis egy isteni terv, amely hosszú ideig rejtve maradt, és amelyet maga Isten nyilatkoztatott ki az üdvtörténet során. Az idők teljességén ez a Bölcsesség emberi arcot öltött: Jézus arcát.”<sup>1</sup>

Készüljünk hittel erre a nagy ünnepre, amely a legörömtelibb ünnep. Éljük meg a Karácsonyt az egész emberiséggel együtt. Éljük meg a Mű minden tagjával együtt. Menjünk erre a találkozóra azzal a szilárd elhatározással, hogy szemléljük az irántunk való szeretetből a mi természetünket felvevő Jézus Krisztus végtelen nagyságát és alázatosságát, és hogy fáradhatatlanul figyeljünk Máriára és Józsefre, akik az imádság és az Isten iránti szeretet csodálatos tanítómesterei.

Az Ige, amely megtestesül, Isten örök Igéje, akinek köszönhetően Isten gyermekei vagyunk Őbenne: „nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.”<sup>2</sup> Így beszélt erről Szent Josemaría: „Isten gyermekei, a megtestesült Ige testvérei, akiről azt mondja az Írás: »Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága« (Jn 1,4). A világosság gyermekei vagyunk, a világosság testvérei, hordozói az egyetlen lángnak, amely egy emberi szívet lángra gyújthat.”<sup>3</sup> Azt kívánom, hogy ne hiányozzunk erről a találkozóról, amelyen azt ünnepeljük, hogy Isten lejött a Földre: e napokban elmélkedjünk arról, hogy vajon mennyire igyekszünk egyre jobban együtt lenni Jézussal, Vele élni, Jézusé lenni. [...]

A hit éve, Karácsony: rendkívüli alkalom arra, hogy jobban odafigyeljünk az apostolkodásra, hogy nagyobb egységben érezzük magunkat az egész emberiséggel!

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd, 2009. december 17.

<sup>2</sup> 1Jn 3,1.

<sup>3</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 66.

## LEJÖTT A VILÁGUNKBA

2013. december

„A benső élet – tanította az Atyánk – nem érzés kérdése. Mennyi fényt kapunk, amikor világosan látjuk, hogy megéri fáradozni napról napra, hónapról hónapra, évről évre és egész életünkben, mert utána a Szeretet vár minket a Mennyben! El kell raktározunk ezeket a fényeket, gyermekeim. Meg kell őriznünk Isten e kegyelmeit a lelkünkben, mint egy víztározóban: az odaadás világosságát, fényét, édességét. És amikor jön a sötétség, az éjszaka, a keserűség, vessük bele magunkat az Úr kegyelmének e tiszta vizébe. Noha az adott pillanatban vak vagyok, látok; noha száraz vagyok, megöntöz a Krisztus Szívéből fakadó és az örök életre vezető víz. Akkor, gyermekeim, ki fogunk tartani a küzdelemben.”<sup>1</sup>

Így képesek leszünk segíteni másoknak, hogy ők is határozottan járják a hit útját. Valóban, „a hit nem pusztán Jézusra tekint, hanem Jézus szempontjából, az ő szemével lát: részesedés az ő látásmódjából”<sup>2</sup>. Az Úr figyelt mindenkire külön-külön, de az egész sokaságra együtt is. Minden egyes emberért és mindenkiért lejött a földünkre, és mindenkiért és minden egyes emberért folytatja üdvözítő művét. A mi küldetésünk ezért az, hogy elvezessünk Jézushoz mindenkit, akivel összehoz minket az élet, kezdve a hozzánk legközelebb állókon. Így viselkedtek az őskeresztények, akik előidéztek a pogány világ megtérését.

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1974. február 17.

<sup>2</sup> FERENC PÁPA: Lumen fidei kezdetű enciklika, 2013. június 29., 18.

## DICSŐSÉG A MAGASSÁGBAN ISTENNEK

2014. december

„[Isten] belépett a világba, olyan emberré lett, mint mi, azért, hogy beteljesítse szerető tervét. És Isten kéri, hogy mi is legyünk jelei annak, hogy Ő tevékenykedik a világban. Hitünk, reményünk és szeretetünk által újra meg újra be akar lépni a világba, és akarja, hogy a mi éjszakánkban újra felragyogjon az ő fényessége.”<sup>1</sup>

Krisztus dicsőséges eljövetele véget vet minden igazságtalanságnak és bűnnek. Vegyük azonban komolyan figyelembe, hogy az Úr már most is hív bennünket, hogy segítsünk neki továbbadni a lelkeknek a megváltás gyümölcseit. Emberek milliói, anélkül, hogy tudnának róla, várják Isten gyermekeinek megnyilvánulását<sup>2</sup>, a tiédet, az enyémet, a sok jóakarató emberét. Tetteinkkel és szavainkkal meg kell mutatnunk nekik, hogy a világ, amelyben élünk, minden problémájával és hátrányával együtt nem csupán egy barátságtalan hely, amelybe egy személytelen és vak sors bedobott minket, hanem az örömteli találkozás helye az irgalmas Istennel, aki elküldte Fiát a világba, és aki segíti az Egyházat a Szentlélek meg nem szűnő jelenléte által.

Az elkövetkező napokban az emberek majdnem minden országban békét és boldogságot kívánnak majd egymásnak. Énekeljük el ismét azt az éneket, amely az első Karácsonykor csendült fel: „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a jóakarató embereknek!”<sup>3</sup> Akkor angyalok énekeltek, most nekünk, keresztényeknek kell énekelnünk a jó példánkkal, irgalmas szavainkkal, megbocsátásunkkal és szüntelen apostolkodásunkkal.

Kérjük Istentől, hogy a szeretet erejével az élet minden területén legyőzhessük az erőszakot. Kérjük, hogy a jóság és a szeretet, amelyet az emberek ezekben a napokban kívánnak egymásnak, valóban teljesen átjárja a mindennapokat. E kérésünkkel forduljunk Szűz Mária anyai közbenjárásán keresztül a Menny felé, és kérjük Szent József, Szent Josemaría és minden szent közbenjárását is! Kérem őket és benneteket is, hogy csatlakozzatok szüntelen imádságomhoz az Egyházért és a Pápáért, a Műért és annak minden hívéért és munkatársáért, és az egész világért!

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. december 5.

<sup>2</sup> Vö. Róm 8,19.

<sup>3</sup> Lk 2,14.

## AZ ÖRÖM ÜNNEPE

2015. december

Karácsony, az öröm valódi ünnepe, különleges meghívás arra, hogy imádjuk Istent és hálát adjunk neki jóságáért. Mi sok ezren, akik az Opus Dei szellemiségéből táplálkozunk, szeretnénk – ahogy Szent Josemaría egy karácsonyi elmélkedésben fogalmazott – „az egész emberiséget képviselni. Biztosak vagyunk abban, hogy [...] mindenhol a világon, ott is ahol az Egyházat üldözik, lesznek testvéreitek, akik úgy érzik, hogy minden embert képviselnek és akik azt mondják az Úrnak: tudjuk, hogy ma megszületél. Eljöttünk, hogy minden teremtmény nevében imádjunk: »veníte, adorémus«; mert az Egyház ezekkel a szavakkal válaszol az angyalok kiáltására, amely megtörte a földön az évszázadok csendjét.”<sup>1</sup>

XVI. Benedek pápa tíz évvel ezelőtt ezen az ünnepen arról beszélt, hogy mind a liturgia, mind a népi áhítat olyan szimbólumokat használ, amelyek világosabbá teszik számunkra a Karácsony jelentését. A fények és a díszítések a jó iránti vágyat fejezik ki, amely az emberi szív mélyén lakik: „a jó fénye, amely győzedelmeskedik a gonosz felett, a szeretet fénye, amely legyőzi a gyűlöletet, az élet fénye, amely legyőzi a halált.”<sup>2</sup> Ezért „ahogy a fényekkel díszített városok utcáira és tereire pillantunk, ne felejtjük el, hogy e fények számunkra egy másikra utalnak, amely láthatatlan a szemnek, de a szívnek nem. Miközben csodáljuk a fényeket, miközben meggyújtjuk a gyertyákat a templomokban, a fényeket a jászolnál vagy a karácsonyfán az otthonunkban, nyíljon meg a lelkünk a valódi lelki fényre, amely minden jóakarató ember számára jelen van. A bennünk élő Isten, aki Szűz Máriától született Betlehemben, életünk csillaga!”<sup>3</sup>

Igyekezzünk biztosítani, hogy a látható karácsonyi díszítés az otthonainkban és sok más helyen ne olyan legyen, mint a csillagszóró fénye, amely azonnal kialszik<sup>4</sup>, hanem eszköz arra, hogy nagylelkűbben fogadjuk be Jézust. A viselkedésünkkel segítsünk másoknak is felfedezni Szenteste jelentését, hogy mindnyájan Isten jó gyermekeiként viselkedjünk.

Szemléljük Szűzanyánkat Szent Józseffel együtt, amint az újszülött Jézusról gondoskodnak a szegényes barlangban, amely szállásuk volt Betlehemben. A betlehemállítás szokása csodálatosan emlékeztet minket arra, hogy az isteni Ige közöttünk élt.<sup>5</sup> „A jászol kifejezi a várakozásunkat, azt, hogy Isten közeledik hozzánk, hogy Krisztus közeledik hozzánk, de azt is, hogy hálát adunk Annak, aki a szegénységben és az egyszerűségben osztozni akart emberi sorsunkban”<sup>6</sup>.

A betlehemi barlangban a Föld és az Ég összeér, mert ott született meg a világ Teremtője és az emberiség Megváltója. Onnan ragyog be minden időket az isteni fény – a mi korunkat is, amelynek oly nagy szüksége van erre az isteni útmutatásra. Ahogy készülünk „az Úr újbóli eljövetelére és elmélkedünk arról, hogy ő mindig örömmel van az emberek között, teljünk el reménnyel: »Deus prope est«, az Úr folyamatosan közeledik hozzánk, Ő mindig mellettünk van.”<sup>7</sup>

A Szentatya szavaival fejezem be e sorokat, aki az Isten iránti bizalomra és természetfeletti optimizmusra hív minket. Karácsonyról beszélve feltesz nekünk néhány kérdést: „Hogyan fogadjuk Isten gyengéd szeretetét? Engedem, hogy elérjen, hogy átöleljen, vagy meggátolom, hogy közeledjen hozzám? [...] A legfontosabb azonban nem az, hogy keressem Őt, hanem, hogy engedjem: hadd találjon Ő rám és simogasson meg gyengéd szeretettel. A kérdés, amelyet a Gyermek pusztja jelenlétével feltesz nekünk: megengedem

Istennek, hogy szeressen engem?”<sup>8</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1968. december 25.

<sup>2</sup> XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2005. december 21.

<sup>3</sup> Ugyanott.

<sup>4</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 247.

<sup>5</sup> Vö. Jn 1,14.

<sup>6</sup> XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2010. december 22.

<sup>7</sup> SZENT JOSEMARÍA: Karácsonyi üdvözlőlap, 1968. december

<sup>8</sup> FERENC PÁPA: Szentbeszéd, 2014. december 24.

## ISTEN VIGYÁZÓ TEKINTETE ALATT

2016. december

A mai összetett, ugyanakkor izgalmas idők nem mentesek attól a veszélytől, hogy a rohanó környezet hatására észrevétlenül mi is zaklatottá válunk, és már nem figyelünk arra, hogy Isten egészen közel van hozzánk. Jézus teljesen odaadja magát nekünk, ezért magától értetődő, hogy sokat követel tőlünk. Ha ezt nem értjük meg, az annyit jelent, hogy nem értjük vagy nem tettük magunkévá Isten szeretetét.

Nem kell azonban szokatlan vagy rendkívüli helyzetekre gondolni. Isten azt várja tőlünk, hogy igyekezzünk a lehető legjobban teljesíteni a keresztények mindennapi cselekedeteit. Ezért azt javaslom nektek, hogy az elkövetkező hetek során – amelyeket sok országban a karácsonyra való készülődés külsőségeinek crescendója jellemez – törekedjete az Istenhez fűződő kapcsolatokat jellemző összeszedettség és mások nagylelkű és örömteli szolgálatának crescendójára. A rohanás, a bevásárlási láz – vagy az esetleg a szociális biztonság hiányából fakadó pénzügyi nehézségek –, a háborúk vagy természeti katasztrófák közepette is Isten vigyázó tekintete alatt kell élnünk. Ez békével tölti el a szívünket. Fordítsuk tekintetünket az érkező Krisztusra, amint arról néhány hete beszélt a Szentatya, Szent Ágoston egyik ismert mondatát idézve: „Félek, hogy az Úr elhalad«, és nem ismerem fel; félek, az Úr ott megy el előttem egy elesett, rászoruló emberben, s én nem veszem észre, hogy Jézus az.”<sup>1</sup>

Ügyeljünk jobban az apró dolgokra az áhítatban, amelyek bensőségesebbé és közelebbivé teszik az Istennel való kapcsolatunkat, és barátságos hajlékot teremtenek a kis Jézusnak: például odafigyelve vessünk keresztet, annak tudatában, hogy a Szentháromság befogadott minket és a Kereszt által meg lettünk váltva; természetes módon, ugyanakkor összeszedetten imádkozzuk az asztali áldást és adjunk hálát az ételért; minden térdhajtással a „tabernákulum örök jászla előtt”<sup>2</sup> tegyünk tanúságot a kézzel fogható és élő hit szilárdságáról; mosollyal adjunk alamizsnát; képeit látva szeretettel köszöntsük a Szűzanyát, a hónap első napjaiban szeplőtelen fogantatásának ünnepére készülve. A száraz napokon pedig Szűz Mária segítségével illatos, Krisztus jó illatát – „*bonus odor Christi*”<sup>3</sup> – árasztó virágokra lelhetünk, amint történt akkor is, amikor a guadalupi Szűz Mária megjelent Juan Diegónak, amiről e hónap 12-én emlékezünk meg.

Ne aggódjatok, ha minden jó szándékotok ellenére az áhítatgyakorlatokban néha elkalandoztok. Törekedjünk azonban arra, hogy felvértezzük magunkat a szükséges természetfeletti és emberi erősséggel ahhoz, hogy elutasítsuk a szétszórtság kísértéseit. Állhatatosan újítsuk meg a vágyat, hogy élő jászlat építsünk magunkban, ahol Jézust be tudjuk fogadni, a jászol előtti imádság által, még akkor is, ha néha úgy érezzük, hogy a fellegekben járunk. Gondoljatok ilyenkor Szent Josemariára, aki nem csüggedt el, amikor olykor így állt ott az Úr előtt. 1931-ben egy alkalommal így írt: „Ismerek egy kis csacsit, akinek olyan rossz a természete, hogy ha Betlehemben ott állt volna az ökör mellett, ahelyett, hogy a Teremtőt imádta volna alázattal, kiette volna a jászolból a szalmát.”<sup>4</sup> Ezért örömmel tölt el, hogy egyre több országban teret hódít az a keresztény szokás, hogy a családok is betlehemet állítanak otthon.

Ne feledkezzetek el ezekben a napokban azokról sem, akik magányosak vagy szükségét szenvednek, akiknek valamilyen módon segítséget tudunk nyújtani, hiszen jól tudjuk, hogy ez elsőként nekünk válik javunkra. Igyekezetek családtagjaitokat, barátaitokat,



szomszédaitokat, kollégáitokat „megfertőzni” ezzel a keresztényi törődéssel. Igazi keresztényi cselekedet többek között az, amelyet a Mű több híve végez néhány este ételt és italt osztva a hajléktalanoknak és azoknak, akik szolgálatot teljesítve örködnék az emberek nyugalma felett.

\* \* \*

<sup>1</sup> FERENC PÁPA: Általános audiencián elhangzott beszéd, 2016. október 12. (vö. SZENT ÁGOSTON: Serm. 88, 14, 13).

<sup>2</sup> SZENT JOSEMARÍA, a Prelatúra Általános Archívuma, sec. A, leg. 3, carp. 3, idézve: Camino. Edición crítico-histórica (Út. Kritikai-történeti kiadás, szerk.: Pedro Rodríguez), Rialp, 3. kiadás, Madrid, 2004, 1051. o.

<sup>3</sup> 2Kor 2,15.

<sup>4</sup> RÓMAI MISEKÖNYV: December 19., Kezdőének (vö. Zsid 10,37).

## JANUÁR

### **A VILÁG BÉKÉJE ÉS A LÉLEK BÉKÉJE**

2007. január

Ma, január 1-jén van a béke világnapja: nagyon is alkalmas nap arra, hogy azt kérjük az Úrtól, hogy minden ember szívébe és az egész társadalomra árássa ki ezt a mennyei ajándékot. Amint a Szentatya advent kezdetén emlékeztetett rá, „a béke az a cél, amelynek elérésére az egész emberiség vágyik. A hívő emberek számára a »béke« Isten egyik legszebb neve, mert Isten azt akarja, hogy minden gyermeke egyetértésben éljen.”<sup>1</sup>

A béke előmozdítása nemcsak azoknak feladata, akik a közügyek alakításában közvetlen szerepet játszanak, hanem lehetőségéhez mérten feladata kivétel nélkül minden polgárnak. Nap mint nap teljesítsük azt a szép feladatot, hogy – az Atyánk szavaival élve – „a béke és az öröm magvetői” legyünk életünk különböző területein. Milyen béke tölti el a lelkeket a közreműködésünknek köszönhetően? Elmondhatják rólunk, hogy szeretjük őket? Hogyan imádkozunk a szenvedőkért?

A legelső terület, ahol a békét táplálnunk kell, a saját lelkünk: ahhoz, hogy később tovább tudjuk adni ezt az isteni ajándékot másoknak, annak előbb a mi lelkünkben kell uralkodnia. A rossz az emberi szívből fakad, de Isten kegyelmével belőle származnak azok a jó dolgok is, amelyeket a teremtenyek meg tudnak valósítani. „A jó ember jót hoz elő szívének jó kincséből, és a gonosz ember a gonoszból gonoszat hoz elő; mert a szív bőségéből szól a száj.”<sup>2</sup> Így beszél erről XVI. Benedek: „A »kegyelem« az az erő, amely átalakítja az embereket és a világot, a »békesség« pedig ennek az átalakulásnak az érett gyümölcse.”<sup>3</sup> Ehhez azonban szükség van arra, hogy az ember szabadon közreműködjön Isten üdvözítő tervében. És mivel a konfliktusok végső oka a szívben rejlik, mindenkinek határozott benső küzdelmet kell folytatnia azért, hogy megszilárdítsa Isten országát a saját lelkében.

Ez az igazság egyidős az Evangéliummal, sajnálatos módon mégis sokan nem ismerik vagy nem élik meg. Ezt mondta az Úr: „Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem kardot.”<sup>4</sup> A bűn elleni harcról beszélt, amely a valódi béke elengedhetetlen előfeltétele.

Amikor a keresztény ember valóban törekszik arra, hogy kiirtsa a lelkéből a bűn jelentette gyomot és azonosuljon Krisztussal, az élete jó talajjá válik, amelyben erények nőnek, amelyek lehetővé teszik a szeretettel és békével teli együttélést a legkülönbözőbb emberek között is.

\* \* \*

<sup>1</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd, 2006. december 2.

<sup>2</sup> Lk 6,45.

<sup>3</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Efezusban, 2006. november 29.

<sup>4</sup> Mt 10,34.

## REMÉNYÜNK ALAPJA

2008. január

A Karácsony újra emlékeztet minket arra, hogy sürgősen együtt kell munkálkodnunk Krisztussal azon, hogy a Megváltás gyümölcsei kifejtsék hatásukat. A betlehemi pásztorok jó példát állítanak elénk: „miután odasiettek az istállóhoz, ahol megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket”, örömmel eltelve tértek vissza hétköznapi munkájukhoz. Bensőleg megváltozva tértek haza, „dicsőítették és magasztalták Istent mindenért, amit csak hallottak és láttak”, és tovább akarták adni az örömhírt családjuknak és szomszédaiknak; így „aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén”.<sup>1</sup> Mindez pedig annak ellenére történt, hogy valószínűleg visszahúzódó, hallgatag emberek voltak, amint az gyakran megessik ma is.

Amikor valakit nagy öröm ér, késztetést érez, hogy az őt körülvevő embereknek is beszéljen róla. Ez még indokoltabb, ha arról a természetfölötti életről van szó, amelyet Jézus hozott el a világra. Olyan öröm ez, amelyet nem lehet rejtegetni, mivel a keresztyén hivatás természeténél fogva maga után vonja az apostoli hivatást. Az ember nem tarthatja meg magának az abból fakadó örömet, hogy Isten megváltotta. „Szent Ágoston szerint aki egy másik lelket elvezet a megtérésre, üdvözülni. Gondoljatok csak bele, mit is jelent akkor egy lelket Isten útjára, az önátadáshoz elvezetni! Csodálatos! [...] Mivel a jó – természeténél fogva – egyre terjed. Ha valami jónak vagyok a birtokában, szükségszerűen vágyom rá, hogy mások is részesüljenek ugyanabból a boldogságból.”<sup>2</sup>

Mindazonáltal sok helyen elterjedt az a hamis elgondolás, hogy az embereknek nem illik saját vallásos meggyőződésükről beszélniük másoknak. Ez ugyanis – egyesek szerint – felér a másik ember magánszférájába való beavatkozással, belső világa elleni támadással. El kell utasítanunk ezt a fajta hozzáállást, és mindig készen kell állnunk, hogy megfeleljünk mindenkinek, aki csak kérdezi, mi a keresztyén hivatásunkban rejtő remény alapja<sup>3</sup>, és őszintén kell vágnunk arra, hogy a megváltás örömhíre visszhangozzék rokonaink, barátaink és ismerőseink fülében.

Nem elégedhetünk meg azzal, hogy csak a példánk által teszünk tanúságot, mivel a példa önmagában nélkülözhetetlen ugyan, de nem elég. Idézzük fel, hogyan fedtte meg Isten azokat, akik nem figyelmeztették a népet a bálványimádás veszélyeire: „néma kutyák mind, nem tudnak ugatni; csak álmodoznak heverészve, csak szunyókálni szeretnek”<sup>4</sup>.

Leányaim és fiaim, legyünk éberek, nehogy valaha is kiérdemeljük az Úr e szemrehányását, hiszen akkor nem lennénk többé „a föld sója” és „a világ világossága”<sup>5</sup>. Erre pedig nem kerülhet sor. Tápláld magadban az apostoli buzgalmat mint egy természetfölötti ösztönt? Milyen sürgősséggel kéred Istent, hogy juttassa eszedbe a megfelelő szavakat napi beszélgetéseid során, beleértve a munkavégzés vagy a pihenés során folytatott beszélgetéseidet? Beszélünk kell a férfiaknak és nőknek arról az isteni szeretetről, amely abban nyilvánul meg, hogy Isten Fia eljött a világba, és arról, hogy az Úr számít a mi közreműködésünkre is a szeretet, az élet és a béke üzenetének hirdetésében.

\* \* \*

<sup>1</sup> Vö. Lk 2,16–20.

<sup>2</sup> SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy összejövételről, 1959. december 29.

<sup>3</sup> 1Pt 3,15.

<sup>4</sup> Iz 56,10.

<sup>5</sup> Mt 5,13-14.

## MÁRIA KARJÁBAN

2009. január

A karácsonyi időszak során tekintetünket Szűz Máriára is szegezzük, és látjuk, ahogy teljesen lefoglalja az újszülött Fiáról való gondoskodás. Mekkora szeretettel vette karjába Betlehemben és gondoskodott róla éjt nappallá téve! Majd később, a názáreti évek során megtalálta a módját, hogy mindig a közelében legyen: Szent Józseffel együtt gondoskodott Jézus emberi neveléséről, elárasztotta Őt szeretetével, tanult magatartásából és szavaiból mint a Mester első és legjobb tanítványa. Most rólunk gondoskodik – mindannyiunkról – ugyanazzal a gyöngéd szeretettel és odaadással, amelyet Fia iránt mutatott, hiszen a kereszten Jézus Krisztus megerősítette, hogy Mária a mindenkori nők és férfiak valóságos lelki édesanyja.<sup>1</sup> Onnantól kezdve Mária nem szűnt meg gondoskodni az egész emberiségről, és főként a segítségét leginkább igénylő gyermekeiről. Ennek köszönhető, hogy az új év kezdetén Mária istenanyaságának ünnepével az Egyház arra hív, hogy elmélkedjünk a Szűzanya szerető gondoskodásáról és köszönjük meg irántunk tanúsított kedvességét.

Az Ige megtestesülése – amint a hitvallásban megvalljuk – a Szentlélek műve volt, amely Szűz Mária szabad és teljes együttműködésével valósult meg. E misztérium által – amely a keresztszen és a feltámadásban érte el csúcspontját – Isten megváltott minket bűneinktől és nekünk adta az istengyermekség ajándékát. Az elmúlt napokban Szent Pál, Krisztus és az Evangélium nagy hírnökének a galatákhöz intézett szavait olvashattuk, melyek kincset érő tanítást rejtenek magukban. Így ír az apostol: „amikor érkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük.”<sup>2</sup> [...]

Minden idő alkalmas rá, hogy mélyebben elmerüljünk istengyermekségünkben, amely azonban most még közelebb áll hozzánk: csak rá kell néznünk a gyermek Jézusra a jászolban, amint édesanyja vagy Szent József karjában pihen. Istenünk gyámoltalan, védtelen csecsemővé lett, hogy mi mélyen Isten fiainak érezzük magunkat, azok legyünk és félelem nélkül közeledjünk Hozzá. Ha valaha – bármilyen oknál fogva – ezt nehéznek érezzük, forduljunk Szűz Máriához és Szent Józsefhez, és kérjük meg őket, hogy tanítsanak meg azzal a bizalommal és szerető gyengédséggel bánnunk Istennel, amelyet ők tanúsítottak iránta. Kérjük a lelkünkben lakozó Vigasztalót, hogy árássa szívünkbe ezt a kiáltást: „*Abba, Atya!*”, hogy a jámborság ajándéka segítsen mélyen megízlelnünk istengyermekségünk valóságát.

\* \* \*

<sup>1</sup> Vö. Jn 19,25–27.

<sup>2</sup> Gal 4,4–5.

## NÁLA CSAK ISTEN NAGYOBB

2010. január

Az elmúlt néhány nap folyamán az Egyház arra hívott minket, hogy újra meg újra járjuk végig a Betlehembe vezető utat, hogy imádjuk Jézust és hálát adjunk Neki. A karácsonyi idő első hetében minden Jézus körül forgott. Az esemény többi szereplője – mindenekelőtt Szűz Mária és Szent József – a háttérben maradt, mivel az első számú főszereplő az Úr, az Atya örök Fia – Világosság a Világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől –, aki valódi emberré lett értünk és a mi üdvösségünkért. Most az új esztendő kezdetén figyelmünk a Karácsony többi szereplője, elsősorban Szűz Mária, valamint mellette és tőle elválaszthatatlanul Szent József felé fordul.

Ma, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén a lelkünket csodálat és öröm tölti el, amint e megszólítással köszöntjük őt: istenanyaságából fakad valamennyi kegyelem, amellyel a mindenható Isten felékesítette őt, akit öröktől fogva kiválasztott, hogy Fiának Anyja legyen az emberi természet rendje szerint. „Ezért fogantatott szeplőtlenül, ezért kegyelemmel teljes, mindenkor szűz, aki testestől-lelkestől felvétellett a Mennybe, akit az egész teremtés királynőjévé koronáztak, aki szentek és angyalok fölött ül trónján. Nála csak Isten nagyobb.”<sup>1</sup> Mindez Isten akarata, ezt tanítja az Egyház és ezt hisszük mi, keresztények. „Ennek kapcsán nem eshetünk túlzásba – folytatja Szent Josemaría. – Soha nem tudunk eléggé elmélyülni ebben a kimondhatatlan titokban; sohasem leszünk képesek eléggé megköszönni Szentséges Anyánknak, hogy ennyire közelivé tette kapcsolatunkat a Legszentebb Szentháromsággal.”<sup>2</sup>

A mai ünnep nagyszerű alkalom arra, hogy új lendületet vegyen a Szűzanyához fűződő gyermeki kapcsolatunk, és hogy megköszönjük neki anyai gondoskodását. Mária mindig Jézushoz vezet minket, mint ahogy a csillag vezette a napkeleti bölcseket Betlehembe, hogy hódoljanak az újszülött Messiás előtt. És hol találták rá? Szent Máté nagyon egyszerűen így írja le: „bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki, majd elővették kincseiket s ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.”<sup>3</sup> Igyekszünk közelebb lenni Máriához, hogy teljesen Istenhez tartozzunk? Őszintén ismételjük az Atyánk szavait: „Isten Anyja és Édesanyánk”?

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 276.

<sup>2</sup> Ugyanott.

<sup>3</sup> Mt 2,11.

## KRISZTUS SZABADDÁ TETT MINKET

2011. január

A Karácsony éjszakáját követő napokban a liturgia újra és újra egy zsoltár szavait idézi: „énekeljeteK új éneket az Úrnak, minden föld zengjen dalt az Úrnak! ÉnekeljeteK az Úrnak és áldjátok nevét, naponként hirdesséteK üdvösségét! HirdesséteK dicsőségét a pogányok között, csodatetteit minden nép előtt!”<sup>1</sup>

Ennek az öröme való ismételt felhívásnak egyértelmű oka van: megszületett Isten Fia, aki anélkül, hogy megszűnt volna Isten lenni, emberré lett, hogy megszerezze számunkra a valódi szabadságot. „Amikor elérkezett az idők teljessége, az Atya elküldte Egyszülött Fiát, aki – a Szentlélek közreműködése által – Szűz Máriától született, hogy helyreállítsa a békét, és hogy azáltal, hogy megváltja az embert a bűntől, »adoptionem filiorum reciperemus« (Gal 4,5), elnyerjük a fogadott fiúságot és képessé váljunk arra, hogy részt vegyünk Isten benső életében: hogy így az új ember, aki Isten gyermeke (vö. Róm 6,4–5), meg tudja szabadítani az egész világegyetemet a zűrzavartól azáltal, hogy mindent helyreállít Krisztusban (vö. Ef 1,9–10), aki az embert kibékítette Istennel (vö. Kol 1,20).”<sup>2</sup>

A Megváltó – egyéb megszámlálhatatlan ajándéka mellett – elhozta nekünk a szabadság nagy adományát, hogy szeretetből tudjuk Istent szolgálni, hallgatva a Szentlélek belső sugallatára, aki által lettünk „fiúk a Fiúban”<sup>3</sup>. Azáltal, hogy Krisztus titokzatos Testének tagjai lettünk, megszabadultunk a félelemtől, mely rabszolgaságba döntött minket. Szent Pál így emlékeztet minket: „a meghívásotok szabadságra szól [...]. A szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk. Álljatok tehát szilárdan, és ne hagyjátok, hogy újra a szolgaság igájába hajtsanak benneteket!”<sup>4</sup>

Szent Josemaría az Evangélium szavaival – „veritas liberabit vos”<sup>5</sup>, az igazság szabaddá tesz benneteket – kapcsolatban a következőket írta: „Mi az az igazság, amely egész életetek számára megnyitja és teljessé teszi a szabadság útját? Azzal az örömmel és bizonyossággal foglalom össze nektek, amely az Isten és a teremtenyei közti kapcsolatból fakad: tudni, hogy Isten teremtményei vagyunk, hogy a Legszenetebb Szentháromság szeret bennünket, hogy a legfenségesebb Atya gyermekei vagyunk. Kérem az Urat, hogy valóban meg akarjuk érteni és naponta meg akarjuk ízlelni ezt, mert így tudunk majd szabad emberekként cselekedni. És ne felejtsetek el: aki nem tudja, hogy Isten gyermeke, nem ismeri a legbensőbb igazságot saját magáról, és cselekedeteiből hiányzik azok ereje és önuralma, akik mindenekelőtt szeretik az Urat.”<sup>6</sup> Azért idézem sokszor az Atyánk gondolatait, mert olyanok, akár az aranyérmék, melyeket az Úr ad a kezünkbe. Próbáljuk meg a lehető legjobban megérteni, amit az az ember akart kifejezni velük, aki egyedül arra törekedett, hogy az embereket Jézus Krisztus követésére, az Anyaszentegyház és a lelkek szolgálatára ösztönözze. Újból csak azt tanácsolom nektek: használjátok ki jobban ezt a kincsestárat, amely mélyen összekapcsol minket a Mennyeország akaratával.

Az arra való szabadság, hogy szeressük Istent és általa az összes embert, istengyermekségünk egyik legalapvetőbb következménye. Ezért védelmeznünk, tisztelnünk kell és az élet minden területén elő kell mozdítanunk. Ez a témája a béke világnapjának, melyet ma, január 1-jén ünneplünk. A vallás szabadsága, a békéhez vezető út című üzenetében XVI. Benedek pápa erőteljes felhívást intéz a vezető politikusokhoz, vallási vezetőkhöz és minden jóakarátú férfihoz és nőhöz, hogy előmozdítsák és védelmezzék ezt a hatalmas jót, mely azok sajátja, akik Isten képére és hasonlatosságára lettek teremtvé, s



amely – az élet adományával együtt – az emberi jogok legmélyebb alapját képezi. „Valóban – írja a Pápa –, az igazságra és a jóra való nyitottság, az Isten felé való megnyílás, amely az ember természetében rejlik, teljes méltóságot kölcsönöz minden embernek és biztosítja a személyek között a teljes és kölcsönös tiszteletet. Ezért a vallásszabadságot nem csupán úgy kell értelmeznünk, mint a tiltásoktól való mentességet, hanem még ezt megelőzően úgy, mint annak a lehetőségét, hogy döntéseinket az igazságnak megfelelő módon hozhassuk meg.”<sup>7</sup>

Eszünkbe jut, ahogy Szent Josemaría egész életében szenvedélyesen védelmezte a szabadság isteni adományát. Ez világosan tetten érhető egy újságírónak adott válaszában. Az alapítónk a következőket mondta: „Az Opus Dei alapításától kezdve soha nem alkalmazott megkülönböztetést: mindenki velünk együtt dolgozik és együtt él, mert minden emberben egy lelket lát, akit tisztelni és szeretni kell. Ezek nemcsak szavak; a Mű az első olyan katolikus szervezet, amely a Szentszék engedélyével nem katolikusokat, sőt még nem keresztényeket is felvesz a munkatársai közé. Mindig is védelmeztem a lelkiismeretek szabadságát. Képtelen vagyok megérteni az erőszakot: szerintem nem alkalmas sem a meggyőzésre, sem a legyőzésre; a hibákat imával, Isten kegyelmével, a különböző kérdések tanulmányozásával lehet leküzdeni; soha nem erővel, hanem mindig szeretettel.”<sup>8</sup>

Napjainkban sajnos sok országban komoly nehézségekbe ütközik azon állampolgári jog gyakorlása, hogy az emberek lelkiismeretük szavát követve tisztelhesék és szolgálhassák Istent. Nem kevés helyen – ad hangot sajnálatának a Szentatya – „jelenleg a keresztények jelentik azt a vallási csoportot, amely a legnagyobb számban szenved el az üldöztetést hite miatt”<sup>9</sup> ; üldözést, mely gyakran – ahogy annak nemrégiben újból tanúi voltunk – vértanúsághoz vezet. „Más országokban – folytatja a Szentatya – csendesebb, kifinomultabb formái vannak az előítéleteknek és a hívekkel vagy a vallási szimbólumokkal kapcsolatos szembenállásnak.”<sup>10</sup> Ráadásul ez olyan országokban is megtörténik, amelyekben az emberek többsége keresztény, és amelyek több évszázadnyi keresztény hagyománnyal rendelkeznek. Egyetlen becsületes ember sem maradhat közömbös a hatalommal való ilyen visszaélésekkel szemben. „Ez mind elfogadhatatlan, mivel sértés Isten és az emberi méltóság ellen, ezenfelül fenyegeti a biztonságot és a békét, valamint meggátolja a teljes értelemben vett emberi fejlődést.”<sup>11</sup>

Ne gondoljátok, hogy a jelenlegi helyzet teljesen újszerű. Meglehet, hogy napjainkban nagyobb erővel és új árnyalatokkal jelentkezik, részben azért, mert a kommunikáció is egyre könnyebb és gyorsabb, noha a közvélemény nem mindig tulajdonít a vallási intoleranciának olyan jelentőséget, mint amelyet érdemelne. De nincs szó újdonságról, hiszen maga Jézus is figyelmeztetett rá: „ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondoljatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket [...]. Nem nagyobb a szolgálta uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a titeket is megtartják.”<sup>12</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> Zsolt 95[96],1–3.

<sup>2</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 183.

<sup>3</sup> II. Vatikáni Zsinat: Gaudium et spes kezdetű lelkipásztori konstitúció, 22.

<sup>4</sup> Gal 5,13.1.

<sup>5</sup> Jn 8,32.

<sup>6</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 26.

<sup>7</sup> XVI. Benedek: Üzenet a béke 2011. évi világnapjára, 2010. december 8., 3.

<sup>8</sup> SZENT JOSEMARÍA: Conversaciones, 44.

<sup>9</sup> XVI. BENEDEK: Üzenet a béke 2011. évi világnapjára, 2010. december 8., 1.

<sup>10</sup> Ugyanott.

<sup>11</sup> Ugyanott.

<sup>12</sup> Jn 15,18–20.

## ISTENT MEGTALÁLNI A GYENGESÉGBEN

2012. január

Isten szeretetből fakadó, az egész emberiségre és minden egyes emberre vonatkozó tervének fényében nyerik el valódi jelentőségüket az elmúlt év eseményei: az egészség és a betegség, a sikerek és a kudarcok, az örömteli és a fájdalmas események, amit jónak tartunk és amit kevésbé... Milyen jól fejezte ki ezt az Alapítónk az Út című könyvében, amikor arra buzdít, hogy emeljük fel szívünket Istenhez sokszor a nap folyamán, „mert ezt vagy amazt ajándékozta neked, mert megvetettek, mert hiányzik valami, amire szükséged van, vagy azért, mert megvan... Mert Anyját oly széppé tette... és mert ő a te anyád is. – Mert a napot és a holdat teremtette... és ezt az állatot, vagy amazt a növényt. – Mert az egyik embernek az ékesszólás tehetségét, neked pedig szükségzavúságot adott... Köszönj meg neki mindent, mert mindaz, ami van: jó.”<sup>1</sup>

Nem vitás, hogy a világ bővelkedik tragédiákban és szenvedésben: természeti katasztrófákban, amelyekben emberek ezrei veszítik életüket; erőszakban és háborús tűzfészekben sok helyütt; betegségekben és a legszükségesebb javak hiányában a világ számos pontján; a családok és nemzetek közötti ellentétekben és viszályokban... És mindehhez hozzáadódik a mély gazdasági válság, amely számos országot sújt, és amelynek folytán sok férfi és nő marad állás nélkül.

Mindazonáltal, noha az értelmünk nem fogja fel e helyzetek miértjét, a hit biztosít róla, hogy a mai idők „már magukban foglalják – végleges és kitörölhetetlen módon – az üdvözítő Krisztus örömteli és szabaddá tevő újdonságát [...]. A Karácsony lehetővé teszi, hogy újra rátaláljunk Istenre egy gyermek alázatos és gyenge testében. Nem meghívás ez arra, hogy újra rátaláljunk Isten és az ő szeretete jelenlétére, amely mindennapi életünk rövid és fáradtságos óráiban is üdvösségünkre van? Nem arra hív, hogy felfedezzük, hogy a mi emberi időnk – a nehéz és kemény pillanatokban is – szüntelenül átjárja az Úr kegyelme, sőt a Kegyelem, amely maga az Úr?”<sup>2</sup>

Gyermekeim, idézzük fel azt a számtalan jó dolgot, amelyben az elmúlt hónapok során részesültünk. Elmélkedhetünk róluk az imádság bensőséges párbeszédében. Saját kicsinységünk ellenére egy újabb olyan évet hagyunk magunk mögött, amelynek során hűségesek voltunk keresztény hivatásunkhoz az Egyházban, a Mű szellemiségét követve. És számos más ajándékot is felsorolhatunk: az Istennek felajánlott és a lelkek iránti szolgálatkészséggel végzett munka lelki gyümölcseit; azokat az embereket, akik Isten gyermekei példájának és apostoli szavainak köszönhetően közelebb kerültek az Úrhoz vagy felfedezték Őt mindennapi életük történéseiben; a Prelatúra hívei állandó apostoli tevékenységének első lépéseit új országokban, illetve megerősödését másutt; Isten hívását, amellyel szerte a világon sokakat meghívott arra, hogy Őt szolgálják az Opus Deiben; azt a mély benső átalakulást, a megtéréseket és a legkülönbözőbb lelki utakat követő, teljes odaadásra szóló hivatásokat, melyeket Isten az augusztusi Ifjúsági Világtalálkozó alkalmával támasztott az Egyházban... És se szeri, se száma azon ajándékoknak a személyes és családi életben, valamint a társas kapcsolatokban, melyeket mindenkinek saját magának kell felfedeznie és megköszönnie.

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 268.

<sup>2</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Szűz Mária Istenanyasága ünnepének előestéjén, 2010. december 31.

## A SZÍV ALÁZATA

2013. január

A betlehemi barlangban nemcsak Isten a teremtmények iránti végtelen szeretete mutatkozik meg, hanem kifürkészhetetlen alázatossága is. Ez a Gyermekek, aki fel-felsír, aki fázik, akinek szüksége van Mária és József közelségének melegére, a mindenható és örök Isten, aki – anélkül, hogy elhagyná a Mennyet, hogy a földre jöjjön – le akart mondani istenségének dicsőségéről. „Ő Isten formájában volt, és az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez.”<sup>1</sup> E csodálatos valóság láttán érthető, miért mondta oly gyakran az Atyánk: „miért szeretsz engem ennyire, Uram?”

„A keresztény paradoxon – fogalmazott XVI. Benedek – éppen abban áll, hogy az isteni Bölcsesség, vagyis az örök Logosz és a názáreti Jézus, az ember, a maga történetével, egy és ugyanaz. Az egyetlen megoldás erre a látszólagos ellentmondásra a „Szeretet” szóban rejlik, amelyet itt magától értetődően nagybetűvel kell írni, mivel olyan Szeretetről van szó, amely végtelenül felülmúlja az emberi élet és történelem kereteit.”<sup>2</sup>

Annak érdekében, hogy világos legyen, hogy az alázat elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy valaki megkapja a Megtestesülés fényét, a Szentírás elbeszéli, hogy az isteni lealacsonyodás első tanúi Márián és Józsefen kívül szegény pásztorok voltak, akik Betlehemtől nem messze őrizték a nyájukat, egyszerű emberek, akiket mások nem becsültek sokra. Az Úr felfigyelt rájuk, mert „ami a legjobban vonzza Isten kegyelmét, az az alázatos szív”<sup>3</sup>. Évekkel később maga Jézus így ad hálát mennyei Atyjának: „az okosak és a bölcsék elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, így tetszett neked.”<sup>4</sup>

A három királyok is felismerték a Messiást, mert egyszerűek voltak és nagylelkűen figyeltek az isteni jelre. „Az Úr minden embert hív a vele való találkozásra, és arra, hogy szent legyen. Nemcsak a tudós és hatalmas napkeleti királyokat hívja. Őelőttük már elküldte – ha nem is csillagát – egyik angyalát a betlehemi pásztorokhoz (vö. Lk 2,9). De gazdagoknak és szegényeknek, bölcséknek és kevésbé bölcséknek egyaránt táplálniuk kell lelkükben az alázatos készséget, amely lehetővé teszi, hogy meghallják Isten hangját.”<sup>5</sup>

Megható emlékként él bennem, valahányszor Szent Josemaría felidézte előttünk az Úr születésének jelenetét. A „betlehemi katedráról” beszélt, ahol a kis Jézus sok mindenre megtanít, többek között és legfőként az alázatosságra, hogy az isteni Gyermekek szemlélve megtanuljuk leküzdeni a bennünk lakozó gögöt és büszkeséget. Csodálkozunk rá arra is, hogy amikor Isten felfigyelt Szűz Máriára, hogy Édesanyjává tegye, – emberi szavakkal élve – különösen vonzónak találta alázatosságát, alacsony helyzetét: „mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.”<sup>6</sup>

Ez a hozzáállás – amelyet kérünk kell az Úrtól – nem zárja ki azt, hogy hatékonyabban akarjuk végezni a feladatainkat, felhasználva minden rendelkezésünkre álló emberi eszközt arra, hogy jobban dolgozzunk és hogy mindennel, amit teszünk, Istent dicsőítsük. Épp ellenkezőleg, amint a Szentatya fogalmaz: „tanulni kell, a »kicsik« lelkületével, alázatos és egyszerű lelkülettel egyre jobban elmélyülni az ismeretekben, akár csak Mária, a »Bölcsesség Széke«. Hányszor féltünk közel menni a betlehemi barlanghoz, mert attól tartottunk, hogy akadályt képez a kritikai hajlamunk vagy a „modernségünk” terén. Ezzel szemben ebben a barlangban mindannyian felfedezhetjük az igazságot Istenről és az igazságot az emberről, saját magunkról. Ebben a Gyermekekben, aki

Szűz Máriától született, mindkét igazság jelen van: az ember örök élet iránti vágya meghatotta Istent, aki nem szégyellte magára öltetni az emberi természetet.”<sup>7</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> Fil 2,6–7.

<sup>2</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd 2009. december 17-e előestéjén.

<sup>3</sup> BOLDOG II. JÁNOS PÁL: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 1996. november 6.

<sup>4</sup> Mt 11,25–26.

<sup>5</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 33.

<sup>6</sup> Lk 1,48.

<sup>7</sup> XVI. BENEDEK: Szentbeszéd 2009. december 17-e előestéjén.

## A TESTVÉRISÉG IRÁNTI VÁGY

2014. január

Még visszhangzanak lelkünkben, itt a Földünkön, az angyalok szavai a betlehemi pásztorokhoz, amelyekről Karácsonykor elméltünk: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarat embereinek!”<sup>1</sup> Isten megdicsőülése egyszülött Fiának megtestesülése és születése által elválaszthatatlanul összefonódik az emberek közötti békével és testvériséggel. Ha testvéreknek hívhatjuk és kell hívnunk egymást, az annak köszönhető, hogy mindannyian ugyanazon Atya, Isten gyermekei vagyunk, aki saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, valamint annak, hogy amikor az emberiség Fejeként testet öltött, az isteni Ige megváltott minket a bűntől és a fogadott istengyermekség ajándékát adta nekünk. Ezt a nagy hírt adta az angyal nemcsak Izrael fiai, hanem minden férfi és nő tudtára Betlehemben: „Íme, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek”<sup>2</sup>.

A József figyelmes tekintete alatt Mária karjaiban nyugvó Jézus szemlélése teljesen betöltötte gondolatainkat a karácsonyi ünnepek alatt. E védtelen gyermeket szemlélve – aki a menny és a föld Teremtője, Isten örök Igéje, aki mindenben hasonlónak lett hozzánk, a bűnt kivéve<sup>3</sup> – imádás és hálaadás töltött el minket annak tudatában, hogy soha nem tudjuk viszonzni neki azt, ahogy szeret minket. Legyen ez így az új évben is és mindig, és fogadjuk meg Szent Josemaría gyakran ismételt tanácsát: „ut in gratiarum semper actione maneamus”. Adjunk hálát szünet nélkül mindazért a jótéteményért, amellyel az Úr elhalmozott és majd elhalmoz bennünket: az ismert és a rejtett, a nagy és a kicsi, a lelki és az anyagi jótéteményekért, azokért, amelyek örömmel töltöttek el és azokért, amelyek talán némi szomorúságot okoztak. Az Atyánkkal együtt ismétlem nektek és saját magamnak: köszönjük meg neki „mindent, mert mindaz, ami van: jó”<sup>4</sup>.

A karácsonyi idő második felét Szűz Mária istenanyaságának ünnepével kezdjük. Tekintetünk nagyobb figyelemmel fordul ezen egyedülálló teremtmény felé, aki ily egyszerű módon – „ecce ancilla Dómini”<sup>5</sup> – tette lehetővé az Ige megtestesülését, és aki által lettünk Isten gyermekei Krisztusban, valamint testvérek, akiket Ádámtól és Évától fakadó közös eredetünknel is erősebb szálak kötnek össze. „Ó, Anya, Anya! E válaszoddal – »fiat« – minket Isten testvérévé és dicsőségének örökösévé tettél. Áldott légy!”<sup>6</sup> Így megvalósul az emberi szív egyik legmélyebb vágya: „a testvériségre való elfojthatatlan vágyakozás, a törekvés a másokkal való közösségre, akik nem ellenségeink és vetélytársaink, hanem testvéreink, akiket magunkhoz kell ölelnünk és szeretnünk kell”<sup>7</sup>.

A felebarátainkat igazi testvéri szeretettel szeretni a kereszténység üzenetének egyik alapvető vonása. Maga Jézus hívta fel rá az apostolok figyelmét: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”<sup>8</sup> Az Atyánk pedig hozzáteszi: „fel kell eleveníteni ezt a testvériséget, amelyet az őskeresztények oly mélyen megélték”<sup>9</sup>. Te és én, mi mit teszünk? Hogyan imádkozunk minden népért? Mennyire érdekel minket a sorsuk?

Az Úr új parancsolata segít megérteni, hogy a keresztény testvériség nem pusztán egyfajta szolidaritás, nem reked meg a hasonló jellemvonások, közös érdeklődési körök, a csupán emberi rokonszenv szintjén. Arra törekszik, hogy felfedezzük Krisztust a többi emberben, sőt arra vezet, hogy egyre jobban hasonlítsunk Rá, amíg azt nem mondhatjuk, hogy „*alter Christus*” vagyunk, egy másik Krisztus, sőt „*ipse Christus*”, maga Krisztus. Ez

a vágy abban mutatkozik meg, hogy úgy szeretjük és szolgáljuk a felebarátainkat, ahogy az Úr szolgálja és szereti őket. [...] Az elmúlt napok során újra elmélkedve az Atyánk szentbeszédein – amit nektek is ajánlok, mert gazdagabbá teszik lelki életeteket –, elidőztem néhány mondatánál, amelyek felettébb világosan fejezik ki, miért is született meg Jézus. „Az Úr eljött, hogy elhozza minden embernek a békét, az örömhírt és az életet. Nemcsak a gazdagoknak és nemcsak a szegényeknek. Nemcsak a tudósoknak és nemcsak az együgyűeknek. Mindenkinek. Minden testvérnek, hiszen testvérek vagyunk, ugyanannak az Atyának gyermekei, Isten gyermekei.”<sup>10</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> Lk 2,14.

<sup>2</sup> Ugyanott, 10.

<sup>3</sup> Vö. Zsid 4,15.

<sup>4</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 268.

<sup>5</sup> Lk 1,38.

<sup>6</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 512.

<sup>7</sup> FERENC PÁPA: Üzenet a béke 2014. évi világnapjára, 2013. december 8., 1.

<sup>8</sup> Jn 13,34–35.

<sup>9</sup> SZENT JOSEMARÍA: Conversaciones, 61.

<sup>10</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 106.



## JÉZUS EGY CSALÁDBAN SZÜLETETT

2015. január

Ma, január 1-jén tartjuk Szűz Mária istenanyaságának ünnepét, akit az Úr adott nekünk édesanyánknak. Mária az az út, amelyet az Atyaisten kiválasztott, hogy egyszülött Fia emberré váljon a Szentlélek működése folytán. Máriának is hálásak vagyunk. Megköszönjük neki, hogy az angyali üdvözlés pillanatában adott válaszával, valamint határozott és csendes jelenlétével a Kereszt tövében megnyitotta nekünk az istengyermekség ösvényét. Szent Josemaría szavaival így fordulunk hozzá: „Ó, Anya, Anya! E válaszoddal – »fiat« – minket Isten testvérévé és dicsőségének örökösévé tettél. Áldott légy!”<sup>1</sup>

[...] Minden pillanat alkalmas arra, hogy e kéréssel forduljunk a Menny felé, és még inkább Karácsonykor, amely megvilágítja Isten tervét az egész emberiség számára. Az angyalok „nagy örömet” adtak tudtul a pásztoroknak, amely „az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában”<sup>2</sup>. Ez az örömhír az egész emberiségnek szól. Szent Lukács szűkszavúan csak annyit mond: „gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket”<sup>3</sup>. A kezdetben Isten megteremtette a férfit és a nőt, és egyenlő méltósággal ruházta fel őket; így létrehozta az első emberi családot, és megparancsolta nekik, hogy hajtsák uralmuk alá az egész világot és népesítsék be a földet<sup>4</sup>. Ebben rejlik a család intézményének gyökere. Ugyanakkor ami Betlehemben történt, túlmutat ezen: végtelen leereszkedésében Isten egy családban öltött testet, így mutatta meg akarát az emberiség rendezett fejlődésére vonatkozóan. A betlehemi család példa a világ minden családja számára.

A családról szóló első katekézisében Ferenc pápa arról beszélt, hogy „Isten Fiának megtestesülése a férfi és a nő egyetemes történetének új kezdetét nyitja meg. Ez az új kezdet pedig egy családban történik meg Názáretben. Jézus egy családban született. Eljöhetett volna látványos módon, mint egy harcos, mint egy császár, de nem: egy család fiaként, egy családban jön el. Ezért fontos, hogy szemléljük a jászolban ezt a szép jelenetet.”<sup>5</sup>

„A Szentírás szerint Jézus születése az idők teljességének elérézését jelenti (vö. Gal 4,4); Isten ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy egészen kinyilatkoztassa szeretetét az emberek iránt azzal, hogy nekünk adja a Fiát. Ez az isteni elhatározás teljesen hétköznapi, megszokott körülmények közt valósul meg: látunk egy asszonyt, aki anya lesz, egy családot, egy házat. Isten mindenhatósága és dicsősége az emberin keresztül nyilvánul meg és hozzá kapcsolódik. Azóta tudjuk mi, keresztények, hogy az Úr kegyelmével megszentelhetünk és meg kell szentelnünk az életünkben – mindent, ami tiszta. Minden egyes evilági helyzet – bármilyen jelentéktelennek és mindennapinak tűnik is – a Menny felé tartó vándorutunk újabb szakasza, amely lehetőséget kínál a Krisztussal való találkozásra.”<sup>6</sup>

A házastársi egységet Isten hozta létre a férfi és a nő teremtésének pillanatában, sok helyen azonban sajnos elhanyagolják. Oly rosszul bánnak a családdal! Normálisként akarnak élénk állítani olyan helyzeteket, amelyek súlyos támadást jelentenek Isten teremtő és üdvözítő terve ellen. Sok helyen és környezetben – nemcsak az egyes emberek cselekedetei, hanem a hatóságok intézkedései, törvények és kormányzati döntések következtében is – egyre inkább meggyengül a család intézménye, sőt megpróbálják azt valami egészen mássá átalakítani. Nem veszik észre – hiszen az ördög felettébb ügyesen el tudja homályosítani az emberek értelmét –, hogy azzal, hogy kiüresítik a család fogalmát, mérhetetlen kárt okoznak a társadalomnak.

Múlt vasárnap volt a Szent Család ünnepe. Mint minden évben, most is megújítottuk a szüleink és a testvéreink felajánlását a názáreti Szent Családnak, ahogy azt az Alapítónk meghagyta; és megkértük a rokonainkat, barátainkat és a Prelatúra apostoli tevékenységében részt vevő sok más embert, hogy tegyenek így velünk együtt. Mint mindig, imádkoztunk a világ összes keresztény családjáért, hogy olyanok legyenek és úgy éljenek, mint a Betlehemben és Názáretben látott isteni család. [...]

Szűz Mária és Szent József közbenjárására kérjük az Urat, hogy a Mű központjai, a Prelatúra többi hívének és munkatársainak otthonai, a barátaink és rokonaink otthonai, valamint minden keresztény otthon a Szent Család példáját tükrözze. Jézus, Mária és József szemlélésének arra kell minket indítania, hogy odafigyeljünk a többiekre, ahogy ők tették. Naponta kell imádságban és tettekben törődnünk lelki és anyagi szükségleteikkel, a pihenésükkel, az otthonunkban uralkodó renddel és szép környezettel, amelynek a názáreti ház tükrének kell lennie. Soha ne tartsuk ezeket a feladatokat tehernek, hanem mindig lássunk bennük ragyogó alkalmakat arra, hogy szolgáljunk.

A názáreti családban Jézus Krisztus számtalan figyelmességnek, a szeretet sok megnyilvánulásának volt tanúja. Nyilvános működésének kezdetén családi háttéréről ismerték az emberek: „Nem az ácsnak a fia? Nem Mária az anyja?”<sup>7</sup> Milyen jó lenne, ha Krisztus hűséges követőiként magatartásunkat látva az emberek azt állapítanák meg, hogy látszik, hogy ez az ember Jézus példáját utánozza, mivel örködik az otthonában uralkodó jó légkör felett, azt mindenhová magával viszi, és igyekszik másokkal is megosztani ezt az örömet és békét.

\* \* \*

<sup>1</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 512.

<sup>2</sup> Lk 2,11.

<sup>3</sup> Lk 2,16.

<sup>4</sup> Vö. Ter 1,26–28.

<sup>5</sup> FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2014. december 17.

<sup>6</sup> SZENT JOSEMARÍA: Es Cristo que pasa, 22.

<sup>7</sup> Mt 13,55.

## ISTEN ANYJA, ÉDESANYÁNK

2016. január

Örömmel eltelve imádkozzuk a mai mise kezdőénekét: „Salve, sancta Parens...” – Üdvöz légy, Szűzanya! Te szüled a Királyt, aki az ég és föld Ura mindörökkön-örökké!<sup>1</sup> Hatalmas örömmel valljuk meg hitünket Mária istenanyaságában, amely gyökere mindannak a kiváltságnak, amellyel a Szentháromság felékesítette őt. Isten szeplőtelennek teremtette őt és eltöltötte kegyelemmel, hogy szüzi teste is készen álljon az Isten Fiának testben való megszületésére<sup>2</sup>. Mily csodálatos! Így valóban mondhatjuk Isten Anyjának, aki a mi Édesanyánk is: „Csak Isten nagyobb nálad!”<sup>3</sup>

Érthető az efezusi keresztények lelkesedése a városukban tartott egyetemes zsinat kapcsán, amely 431-ben kimondta hitünknek ezt a dogmáját. „A történelem megőrzött számunkra tanúságtételeket a keresztények örömről e világos és egyértelmű határozatok felett, amelyek megerősítették azt, amit mindannyian hittek.”<sup>4</sup> Szent Josemaría is felidézi ezt az eseményt egyik szentbeszédében, idézve Alexandriai Szent Cirillt, aki fontos szerepet játszott az ökumenikus zsinat során: „Efezus város egész népe izgatottan várt a döntésre kora reggeltől késő estig... Amikor megtudták, hogy a káromlás okozóját lemondatták, mindannyian egyhangúlag elkezdték dicsőíteni Istent és magasztalni a zsinatot, amiért a hit ellensége megbukott. Amikor kiléptünk a templomból, fáklyákkal kísérték minket a házaikig. Éjszaka volt és az egész város kivilágítva, örömmámorban úszott.”<sup>5</sup> Majd az Atyánk hozzáteszi: „Így ír Szent Cirill, és be kell ismernem, hogy a jámborságnak ez a megnyilatkozása még ezerhatszáz év távlatából is megindít.”<sup>6</sup> Még mindig emlékszem arra, amikor 1971-ben elmentünk Loretóba. Nem tudtunk bemenni a házba, ahol annak idején az angyali üdvözlés történt, mert már zárva volt. Szent Josemaría a kapu rácsába kapaszkodva letérdelt, és így imádkozott: „Szűzanya, Édesanyám és Édesanyánk!” És elhalmozta őt saját és mindenkori gyermekeinek szeretetével. Amikor megérkeztünk a bazilikához, a kanyargós utak miatt egy kissé rosszul éreztük magunkat, de ez nem akadályozta meg abban, hogy szívből jövő imádsággal és hálával forduljon égi Édesanyánkhoz.

Isten anyja! – kiáltották az első keresztények is Efezusban, örömmel eltelve ezen igazság kihirdetésekor. Ugyanezt valljuk ma mi is. „Salve, sancta Parens...” – Üdvöz légy, Isten Anyja! A Szűz Máriához szóló legelső imádság, amely ránk maradt, a III. században élő egyiptomi keresztények kérése a Szűzanyához, amelyben Isten Anyjaként szólítják meg: „Sub tuum praesidium confúgimus, Sancta Dei Génatrix...” Oltalmad alá futunk, Istennek szent Anyja. Könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől, mindenkoron dicsőséges és áldott Szűz.<sup>7</sup> Szent Josemaría mindennap elimádkozta ezt, és biztos volt benne, hogy a Szűzanya karjában oltalomra lel.

„Adja Isten, a mi Urunk, hogy ugyanez a hit égjen szívünkben, hogy mi is hálás dicsőítő énekbe kezdjünk, mert azért, hogy a legszentebb Szentháromság Máriát kiválasztotta, hogy anyja legyen Krisztusnak – aki ember, akárcsak mi –, mindannyiunkat anyai palástjának oltalma alá helyezett. Ő Isten Anyja és a mi Édesanyánk is”.<sup>8</sup>

\* \* \*

<sup>1</sup> RÓMAI MISEKÖNYV: Szűz Mária, Isten Anyjának ünnepe, kezdőének.

<sup>2</sup> Vö. AQUINÓI SZENT TAMÁS: Magyarázat Szent János evangéliumához, 1. fejezet, 10. szakasz

<sup>3</sup> SZENT JOSEMARÍA: Út, 496.

<sup>4</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 275.

<sup>5</sup> ALEXANDRIAI SZENT CIRILL: Epistola 24 (PG 77, 138).

<sup>6</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 275.

<sup>7</sup> Az Oltalmazó alá futunk kezdetű imádság.

<sup>8</sup> SZENT JOSEMARÍA: Isten barátai, 275.